

## Felföldi Anikó nyitotta meg *Szétszórt csillagok* című kiállításunkat a Bajor Gizi Színészmúzeumban

*Részletek a megnyitó szövegéből:*

Karády Katalinról nehéz beszélni, ám ha most mégis nekem jutott ez a megtisztelő feladat, megpróbálom. Aki ismeri életútját, elmondhatja róla, hogy nála izgalmasabb érdekesebb művésszel aligha találkozhatunk. Éppen ezért boldog voltam, amikor 1971-ben felkértek egy amerikai-kanadai vendégszereplésre, és még boldogabb voltam, amikor megtudtam, kik lesznek útitársaim huszonegy előadáson keresztül. Budapestről id. Járóka Sándor és zenekara; férjem, Körmendi Vilmos – ezúttal, mint a műsor zenei vezetője és zongorakísérője, így kísérője Svéd Sándornak és Karády Katalinnak is. Izgatottan vártam a személyes találkozást azokkal a New Yorkban élő kollegáimmal együtt, akik eljöttek meghallgatni Karádyt. Ott volt Jerica Mária világhírű operaénekesnő, Krencsey Mariann, Kardos Magda (Karády jó barátja), dr. Varga László a New York-i Magyar Színház alapítója, aki később itthon országgyűlési képviselő lett; Claire Kenneth író, Litkei Ervin zeneszerző és szövegíró, akinek műveiből később Karádynak is megjelent néhány felvétele; Valu Ferenc színpadi szerző, kupléíró, aki később Budapesten próbálkozott egy amerikai-magyar kultúrmisszióval, de csak néhány előadást tudott létrehozni. Mai napig őrzöm *Csodálatos vadnyugat* című szinopszisát. Az előadás dalait Kapitány Anni énekelte lemezre, mert erre Karády már nem vállalkozott. Karádynak hatalmas sikere volt, állva tombolt a közönség, igazi díva volt, ahogy ott állt szerényen a fekete zongora hajlatában....



Felföldi Anikó 1971., USA



Primadonna csata Jacobi Viktor Sybill  
Karády Katalin és Honthy Hanna

Kertész Sándor így írt róla: „... fellépése nemcsak a közönségnek, hanem a szakmabelieknek is meglepetés volt, nemcsak megjelenésében volt ragyogó, hanem bársonyos bűgő hangja, ha lehet még bársonyosabb, még bűgőbb lett az elmúlt évek alatt. Csoda-e ha a közönség alig akarta leengedni a színpadról?...”

Egy nagy szívben voltak felírva slágerei (a címeket kis cédulákon szétszórta a közönség között) és mint „szívküldit” lehetett választani közülük. Amelyekre emlékszem: *Ezt a nagy szerelmet*, *Ez lett a vesztünk*, *Hamvadó cigarettavég*, *Mindig az a perc*, *Sokkal jobban szeretlek*, *A kettőnk életét*, *Álltam a hídon*, *Fogadj el engem*, vagy a nagyon nagy sikerű Fényes Szabolcs-Mihály István *Jó éjt, drága kis hadnagyom*. A turné végén Karády nekem ajándékozta a szívet, amit még ma is őrzök. Az ötletet pedig sokáig használtam önálló estjeimen. Nála természetesebb emberrel ritkán találkoztam. Ő engem nem ismerhetett, de amikor megtudta, hogy az Operettszínházban játszom sokat beszélgettünk a múlttól. Mesélte, hogy legnagyobb színpadi sikerét Jacobi Viktor *Sybill* című operettjének címszerepében aratta, és ezzel megkezdődött a primadonna-csata Honthy Hanna és Karády között. A plakátokon egyforma színnel és betűvel szerepeltek, a többiektől megkülönböztetett módon. Én pedig elmondtam, hogy kinek köszönhetem életem első részletfizetését. Kezdő koromban megjelent egy kistermetű hölgy hatalmas kosárral: „Cser Ella vagyok, Frank Irma masamódja. Te sztár leszel, neked ezt a kalapot kell hordanod. Ha tetszik, ha nem, részletfizetés.” Emlékszem, Karády még azt is megkérdezte: „Mit csinálsz?”. „Hát operettszínésznő vagyok” – válaszoltam, mire ő: „Jó, és miből élsz...?” Akkor még nem tudtam, hogy ezen a pályán annak megy igazán jól, aki több lábon áll...

Még sok minden eszembe jutott róla, többek között az, hogy milyen szerencsés vagyok, hogy személyesen ismerhettem és egy színpadon lehettem vele. Emlékét máig őrzöm egy albumban, amelyből néhány fotó ezen a kiállításon is látható.